

Lelijk

Hij had het niet getroffen met zijn uiterlijk. Ome Piet was veruit de lelijkste man van het dorp. Kinderen riepen hem na en vreemden draaiden zich ongegeneerd om als ze hem zagen. Het oordeel was eenduidig: zo lelijk hadden ze nog nooit iemand gezien. Zijn pokdalige gezicht zat vol uitstulpingen die er niet hoorden, zijn neus stond scheef en zijn oren waren gigantisch. Ook zijn schonkige voorkomen hielp niet echt mee. Zijn huid was gevlekt en hij loensde dat het een aard had. Verkering had-ie nooit gehad en niemand verwachtte dat hij nog ooit aan de vrouw zou komen. Een eeuwige vrijgezel, een ontzettend lelijke ook nog. In het dorp zeiden ze dat ome Piet een pistool bij zich droeg. Want als-ie iemand tegen kwam die nog lelijker was, mocht-ie 'm dood schieten. Bij ome Piet was daar weinig kans op.

Maar de wonderen bleken de wereld nog niet uit. Rietje van Aalst werd ongewild en ongewenst zwanger. Een uit de hand gelopen stoeipartij met haar neef notabene 'had ze op jong geschupt' zoals ze dat fijntjes in het dorp vertelden. Iemand om mee te trouwen had ze niet, want in een goed katholieke familie kon je natuurlijk niet met je neef aankomen. Het was trouwens maar de vraag of hij in Rietje de vrouw van zijn dromen zag. Rietje was ook niet moeders mooiste. Dus stak de familie de koppen bij elkaar en probeerde uit alle macht een oplossing voor Rietje te bedenken. Welke mannen waren beschikbaar? Wie zou Rietje met kind willen hebben? Niemand met een beetje verstand, dachten ze allemaal. Bij het doornemen van alle vrijgezelle mannen kwam op het laatst Piet om de hoek kijken. Niet eens als serieuze mogelijkheid, maar Piet was vrijgezel en dus werd-ie genoemd. Lacherig werd-ie terzijde geschoven. Maar toen ze verder niemands geschikts konden vinden, kwam Piet weer in beeld. Toch maar eens aan Rietje vragen.

Rietje wist niet wat ze hoorde. 'Die lelijkerd,' riep ze. 'Nooit van mijn leven. Dan blijf ik wel alleen met mijn kind. Dat schele soepgezicht. Ik denk er niet over.' Maar zoals dat in families gaat, masseerden haar ouders, broer en zussen haar net zo lang tot ze er iets anders tegenaan ging kijken. Ook opa en oma, tantes en ooms deden een goed woordje voor Piet. Het viel toch allemaal wel mee, zeiden ze tegen Rietje. Hij was dan wel lelijk, maar hij was niet onbemiddeld en heel aardig. Over een tijdje zou ze niet beter weten. En alleen met een kind was ook niet alles. En ja, Rietje ging om. Met tegenzin, dat wel, maar och Rietjes menig had nooit zoveel gewicht in de schaal gelegd.

In de kerk was het goed druk. De mensen wilden zo'n huwelijk wel eens zien. De lelijkste mens van het dorp met ook niet moeders mooiste, zwanger van een kind van een ander dat onder haar trouwjurk al een beetje was te zien. Zoveel gebeurde er niet in het dorp. Een buitenkansje met minstens een twee weken gespreksstof. Rietjes neef en vader van haar kind was met zijn ouders meegekomen. Hij zat er maar ongemakkelijk bij.

Het huwelijk hield veertig jaar stand. Tante Rietje was en bleef ongelukkig. Ze voelde zich verraden door haar familie en opgezadeld met ome Piet. Haar leven was eigenlijk niet geleefd, ze haatte elke dag ervan. Hij was aardig en lief voor haar dochter, maar niet om aan te zien. Het leek wel of-ie elke dag lelijker werd. En toen was het ineens klaar. Na veertig jaar schudde Rietje alle dorpsregels en familieverplichtingen van haar af en kondigde aan te willen scheiden. Ome Piet snapte er niets van. Het was toch veertig jaar goed gegaan, niets aan de hand. Natuurlijk was het geen grote liefde, maar ze konden het toch goed met elkaar vinden. En met tweeën hadden ze het toch beter dan alleen. Maar als Rietje iets wilde, dan gebeurde het ook. Zoveel had hij wel van zijn huwelijk opgestoken. Niet veel later zaten ze bij de notaris. Het dorp sprak er schande van. Twee oude mensen, op die leeftijd en dan nog scheiden. Dat was toch niet normaal. Zoiets deden ze misschien in de stad, maar toch niet in een dorp, zoals het hunne.